

(Rozh. ze dne 3. října 1921, Kr II 434/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 9. března 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí zlomyslným poškozením cizího majetku podle § 85 a) tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje důvod § 281 čís. 9 a) tr. ř., ježto prý tu není skutkové podstaty zločinu dle § 85 a) tr. zák., nýbrž jde jen o poměr soukromoprávní. Než neprávem. Nesejde na tom, byl-li nábytek, o nějž jde, v době činu vlastnictvím nezletilého dítěte Anny P. Rozhodujícím jest jen, že nebyl vlastnictvím obžalovaného. Soud nalézací zjišťuje, že nábytek koupen a zaplacen byl Františkou W. z vlastních peněz pro její dceru Annu P., čímž stal se vlastnictvím posléze jmenované. I kdyby tedy skutečně, jak zmateční stížnost uvádí, nábytek ten narovnáním mezi manželi P-ovými za sporu o rozvod nebyl přešel do vlastnictví nezl. Anny P-ové, přece byl jen jako vlastnictví Anny P-ové matky pro obžalovaného cizím majetkem a tudíž způsobilým předmětem zločinu dle § 85 tr. zákona. Neprávem poukazuje stížnost na ustanovení § 1218 obč. zák. a judikaturu, dle nichž nábytek nebyl prý výbavou Anny P-ové starší, nýbrž věnem a tudíž po dobu manželství v požívání obžalovaného jako manžela. Dle §§ 1227, 1228 obč. zák. zůstal by i tak vlastnictvím manželčiným a jeho zlomyslné poškození manželem jest trestným dle § 85 tr. zák. Úmyslné poškození předmětů věna není jich používáním, jež jedině po dobu trvání manželství manželi přísluší. Též právního omylu ohledně vlastnictví nábytku dovolává se zmateční stížnost neprávem. Rozsudek podobného omylu obžalovaného nezjišťuje a neměl k tomu ani příčiny, ježto se obžalovaný na omyl vůbec neodvolával. Jen mimochodem budiž proto poukázáno k tomu, že sám obžalovaný dotyčný nábytek své manželce vrátil, čímž jasně dal na jevo, že se za jeho vlastníka nepokládá. Soud nalézací zjistil též v rozsudku, že veškeré poškození nábytku stalo se zlomyslně a že škoda způsobená převyšuje 200 K. Nelze proto uznati vzhledem ku zásadě §§ 258, 288 čís. 3 tr. ř. další zmateční důvod § 281 čís. 10 tr. ř., jímž domáhá se obžalovaný pouhého odsouzení pro přestupek § 468 tr. zák., ježto poškození skříně stalo prý se jen nahodile, a ostatní škoda zmíněné výše nedosahuje, podle zákona za provedený.

Čís 555.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

V tom, že někdo za jiného věc prodával nebo byl při prodeji nápomocen méně zkušenému, by docílil výhodnějších cen, nelze ještě spatřovati pleťichy.

(Rozh. ze dne 4. října 1921, Kr II 550/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto na-

lézacího soudu v Uh. Hradišti ze dne 29. listopadu 1920, jímž byl uznán vinným přečinem dle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti, uplatňující důvody zmatečnosti dle čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř., nelze upřítí oprávněnosti. Rozsudek uznává obžalovaného Josefa N. vinným přečinem pletich, jehož se dopustil při prodeji jatečného vola Josefu S-ovi. Zároveň bere však za zjištěno, že Josef S. koupil od obžalovaného N-a onoho vola na chov. V tom jest vnitřní rozpor, neboť buď koupil S. vola na chov, pak to nebyl vůl jatečný, nebo prodal N. vola na porážku, pak to nebyl vůl určený k chovu. Tento odpor činí rozsudek zmatečným podle čís. 5 § 281 tr. ř., jelikož okolnost, zda šlo o vola jatečného či o vola na chov, jest rozhodující. Nelze totiž přisvědčiti mínění nalézacího soudu, že obžalovaný, vyjednav sám za majitele s kupujícím kupní cenu za vola, ačkoliv byl přítomen syn majitelův, a vmísiv se do prodeje proto, by byl dosažen co možná největší zisk, dopustil se pletich ve smyslu § 11 čís. 4 zákona o válečné lichvě. Co obžalovaný učinil, samo o sobě není zakázáno a nevybočuje z mezí řádného obchodování. Není zakázáno, by někdo za jiného něco prodával, neb aby méně zkušenému svou zkušeností při prodeji byl nápomocen, by docílil výhodnějších cen. Jednání obžalovaného mohlo by býti trestáno jen podle § 7 cit. zák., kdyby cena, již požadoval za vola, byla zřejmě přemrštěna a obžalovaný si byl přemrštěnosti ceny vědom. V té příčině nedostačují zjištění nalézacího soudu, by vina obžalovaného mohla býti spolehlivě posouzena. Nalézací soud zjišťuje sice, že obžalovaný požadoval za 1 kg živé váhy 15 K a zjišťuje též, že nejvyšší cena hovězího masa nejlepší jakosti činila 10 K 50 h za 1 kg. Tato nejvyšší cena platí však jen pro jatečný dobytek. Zda cena 15 K za 1 kg živé váhy byla přemrštěna, byl-li vůl určen na chov, kolik činí neoprávněný zisk a zda si obžalovaný byl vědom, že požaduje přemrštěnou cenu, nebylo nalézacím soudem zjištěno.

Čís. 556.

Zatajování zásob (§ 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Osoba, jednající v zastoupení osoby, k vysvětlení povinné, nemusí k ní býti v poměru plnomocenském.

(Rozh. ze dne 6. října 1921, Kr I 802/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Hradci Králové ze dne 30. srpna 1920, jímž byla obžalovaná sprostěna dle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečín zatajování zásob dle § 2 čís. 1 a 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl — mimo jiné z těchto